

Arrest

**nr. 128 282 van 27 augustus 2014
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, op 23 oktober 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 22 augustus 2013 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond verklaard wordt.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 mei 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 juni 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. JACOBS, die *loco* advocaat P. LYDAKIS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 7 juli 2010 dient de verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Deze aanvraag wordt op 14 oktober 2010 ontvankelijk verklaard.

Op 22 augustus 2013 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde) om de voornoemde

aanvraag ongegrond te verklaren. Dit is de thans bestreden beslissing. Zij werd aan de verzoekster ter kennis gebracht op 23 september 2013 en is als volgt gemotiveerd:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 07/07/2010 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door :

M(...), M(...) E(...)

[...]

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, aanvraag die door onze diensten ontvankelijk werd verklaard op 14/10/2010, deel ik u mee dat dit verzoek ongegrond is.

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

Er werden medische elementen aangehaald voor M(...), M(...) E(...) die echter niet weerhouden konden worden (zie verslag arts-adviseur dd.21/08/2013 in gesloten omslag).

De aanvraag dient derhalve ongegrond verklaard te worden.

Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is In het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Gezien de asielprocedure van betrokkene nog lopende is, verzoek ik u het attest van immatriculatie dat een betrokkene werd afgegeven verder te verlengen tot nadere berichtgeving over de asielprocedure.”

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verweerder om de kosten van het geding ten laste van de verzoekster te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

In een enig middel voert de verzoekster de schending aan van de artikelen 1, 2 en 3 en volgende van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991).

Het middel wordt als volgt toegelicht:

“In zijn beslissing van 22 augustus 2013, oordeelt de Dienst Vreemdelingenzaken, dat de ernst van de gezondheidsproblemen van verzoeker niet ernstig genoeg is om een schending van het artikel 3 van het EVRM te rechtvaardigen.

Verzoeker kan niet akkoord gaan met zo'n motivering.

Inderdaad, het blijkt eerst en vooral uit de medische documenten die zijn bijgevoegd door verzoeker om zijn verblijfsaanvraag te staven dat, bij niet-behandeling van zijn problemen van diabete, de betrokkene het risico loopt dat zijn fysieke integriteit wordt aangetast en dit blijkt uit alle medische documenten in het dossier en waarvan de Dienst Vreemdelingenzaken kennis had op het ogenblik van het nemen van zijn beslissing.

Aldus, in tegenstelling tot wat door de Dienst Vreemdelingenzaken wordt gesteld, is er dus wel degelijk een ernstig risico in het kader van de problemen waaraan verzoeker lijdt en een risico op onmenselijke en ontterende behandeling gezien het artikel 3 van het EVRM.

Dit maakt duidelijk een beoordelingsfout uit in hoofde van de Dienst Vreemdelingenzaken. Daarenboven, werd er geen onderzoek gevoerd door de Dienst Vreemdelingenzaken naar de sanitaire situatie in Angola.

Het gaat hier opnieuw om een beoordelingsfout.

Tenslotte, zelfs indien de beslissing tot weigering van het in overweging nemen van de ernst van de gezondheidsproblemen van verzoeker door de Raad zou worden bekrachtigd, stelt zich nochtans de vraag over de mogelijkheid voor verzoeker om in Angola op een correcte manier te worden verzorgd.

Inderdaad, de problemen waaraan verzoeker lijdt riskeren te verergeren indien deze laatste zich niet op een correcte manier kan verzorgen in Angola

Opnieuw, dringt het onderzoek van de sanitaire situatie in Angola zich op.

Doch, dit onderzoek werd niet uitgevoerd.

Daarenboven, was het aan de Geneesheer-Raadsheer van de Dienst Vreemdelingenzaken in zijn advies om de gevolgen na te gaan van het stopzetten van de behandeling van verzoeker en het risico op het aantasting van de fysieke integriteit van deze laatste aangezien het medisch attest gewag maakt van een risico op zelfmoord in geval van stopzetten van behandeling.

Dat deze beslissing moet worden vernietigd.

Hieromtrent, maken verzoekers gewag van een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 15 januari 2013 RG CCE 108.725 dat stelt : "In het kader van zijn controle van de wettelijkheid die hij moet uitvoeren, is de Raad niet bevoegd om zijn appreciatie in de plaats te stellen van deze van de administratieve autoriteit die de bestreden beslissing genomen heeft. Deze controle moet zich beperken tot het nagaan of deze overheid alle elementen van de zaak in overweging heeft genomen en is overgegaan tot een algemeen toelaatbare, pertinente en niet onredelijke beoordeling van de feiten die hem werden voorgelegd

Doch, de Raad bemerkt dat verzoeker ter staving van zijn vraag een standaard medisch getuigschrift had bezorgd opgesteld op 11 juli 2011 dat de noodzaak vermeldde om een behandeling met medicijnen te volgen evenals de verergering van de letsels met de leeftijd en dat stelde dat een stopzetten van deze behandeling de artrose en de lumbalgie zou verergeren.

De Raad bemerkt dat de raadsgeneesheer van de verwerende partij de noodzaak van de huidige actieve behandeling helemaal niet in vraag heeft gesteld en dat hij evenmin de vaststelling en de beoordeling door de dokter van verzoeker, van het risico op verergering van de letsels met de leeftijd en de gevolgen van een stopzetten van de behandeling, heeft tegengesproken, waarbij het gepreciseerd wordt dat de enige aanwijzing volgens dewelke ... een monitoring van de vitale parameters of een permanente medische controle niet noodzakelijk zijn voor de levensvooruitzichten van de betrokkene. Het stadium van de aandoening wordt beschouwd als beginnend ... zou in elk geval niet toelaten de redenen van dit standpunt te begrijpen gezien het medisch attest voorgelegd door verzoeker.

Blijkt dus op zijn minst stereotiep en onvoldoende, gezien de elementen voorgelegd door verzoeker, de motivering van de beslissing over verzoeker die in zijn medisch advies gegeven op 20.08.12 (in bijlage gevoegd bij deze beslissing in een gesloten omslag) stelt dat de Dokter van de DV onderstreept dat dit medisch dossier manifest niet toelaat te besluiten tot een graad van ernst vereist door het artikel 3 van het EVRM zoals geïnterpreteerd door het EVRM die een aandoening vereist die een levensrisico inhoudt gezien de kritieke gezondheidstoestand of een zeer gevorderde staat van de ziekte.

Bijgevolg stelt de dokter van de DV vast dat in casu, het niet gaat om een ziekte zoals voorzien in §1 al. 1 van het artikel 9ter van de wet van 15.12.1980 die het toekennen van een verblijfsaanvraag met zich kan brengen ...

Het lakonieke karakter van deze motivering laat niet toe de redenen te vatten waarom de vraag tot goedkeuring van verblijf gesteld door verzoeker ongegrond werd verklaard.

Bijgevolg is het enige middel gegrond."

De verzoekster betoogt dat uit de voorgelegde medische getuigschriften blijkt dat bij gebrek aan behandeling van haar problemen van diabetes haar fysieke integriteit in het gedrang komt en dat er zodoende tevens een ernstig risico bestaat in het kader van de problemen waaraan zij lijdt en een risico op een onmenselijke en vernederende behandeling in het kader van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). Daarnaast verwijt de verzoekster de ambtenaar-geneesheer dat hij geen onderzoek heeft gevoerd over de gezondheidssituatie in Angola. Er bestaat een risico dat verzoeksters problemen verergeren indien zij geen correcte verzorging krijgt in Angola. Ten slotte citeert verzoekster uit een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

De Raad merkt op dat de bepalingen van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke

overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende" zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing duidelijk het determinerende motief wordt aangegeven op grond waarvan deze is genomen. Er wordt, met verwijzing naar artikel 9ter van de vreemdelingenwet gesteld dat uit het voorgelegd medisch dossier niet kan worden afgeleid dat de verzoekster lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit of een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of in het land van gewoonlijk verblijf. Hiertoe verwijst de gemachtigde uitdrukkelijk naar het advies van de ambtenaar-geneesheer van 21 augustus 2013, uitgebracht in uitvoering van artikel 9ter, § 1, vijfde lid van de vreemdelingenwet. Dit advies werd aan de verzoekster tezamen met de thans bestreden beslissing ter kennis gebracht. De motieven van dit advies maken dan ook integraal deel uit van de bestreden beslissing. In het advies van 21 augustus 2013 gaat de ambtenaar-geneesheer concreet in op de medische problematiek van de verzoekster zoals aangegeven in de bijgebrachte medische getuigschriften van 19 april 2010 en 21 juni 2010 en stelt hij vast dat uit de beschikbare medische gegevens niet blijkt dat de verzoekster lijdt aan een aandoening die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, noch aan een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst of het land van gewoonlijk verblijf. De ambtenaar-geneesheer licht tevens toe dat behandeling voor de diabetes type 2 in eerste instantie dient te bestaan uit dieet en voldoende lichaamsbeweging en dat er zijn geen aanwijzingen dat dit *in casu* niet zou volstaan. Aangaande de discushernia wordt vastgesteld dat deze niet noodzakelijkerwijze dient behandeld te worden en indien hierover anders geoordeeld werd, men inmiddels voldoende tijd gehad heeft om een behandeling af te ronden. De ambtenaar-geneesheer concludeert dat er geen sprake is van een ziekte zoals voorzien in artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet.

De *in casu* voorziene motivering is pertinent en draagkrachtig en laat de verzoekster toe om haar rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit bepalingen van de wet van 29 juli 1991, is niet aangetoond.

Waar de verzoekster de correctheid van de motieven van de bestreden beslissing betwist, dient te worden vastgesteld dat een dergelijke kritiek niet de formele motiveringsplicht betreft maar wel de materiële motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur. Het door de verzoekster aangevoerd middel wordt dan ook vanuit dit oogpunt onderzocht, en dit in het raam van de toepassing van de bepalingen van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Artikel 9ter, § 1 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.”

Uit de bewoordingen van artikel 9ter, § 1 van de vreemdelingenwet blijkt dat dit wetsartikel van toepassing is op de volgende twee, onderscheiden gevallen:

- (1) een ziekte die een reëel risico is voor het leven of de fysieke integriteit van de patiënt, of
- (2) een ziekte die een reëel risico inhoudt op onmenselijke en vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst.

Het staat niet ter discussie dat een ambtenaar-geneesheer heeft geoordeeld dat de aandoening waaraan verzoekster lijdt niet kan worden beschouwd als een ziekte zoals bedoeld in artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de ambtenaar-geneesheer verzoeksters medische problematiek als volgt heeft geëvalueerd:

“M(...), M(...) E(...) (
[...]

Ik kom terug op uw vraag voor evaluatie van het medisch dossier voorgelegd door genoemde persoon in het kader van haar aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 07.07.2010.

Verwijzend naar uw vraag voor advies kan ik u meedelen:

— *Verwijzend naar het medisch attest d.d. 19.04.2010 van de hand van Dr. S(...) T(...), radioloog, blijkt dat betrokkene lijdt aan discushernia L4-L5.*

— *Verwijzend naar het medisch attest d.d. 21.06.2010 van de hand van Dr. G(...) D(...), blijkt dat betrokkene lijdt aan discushernia en diabetes type 2.*

Dit medisch dossier laat niet toe het bestaan vast te stellen van een graad van ernst zoals vereist door artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens, zoals geïnterpreteerd door het Europees Hof van de Rechten van de Mens dat een aandoening eist die levensbedreigend is gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte. (EHRM 27 mei 2008, Grote Kamer, nr. 26565/05, N v. United Kingdom; EHRM 2 mei 1997, nr. 30240/96, D. v. United Kingdom.)

Aangaande de diabetes type 2 geldt dat behandeling in eerste instantie dient te bestaan uit dieet en voldoende lichaamsbeweging, er zijn geen aanwijzingen dat dit in casu niet zou volstaan. Aangaande de discushernia dient gesteld dat deze niet noodzakelijkerwijs dient behandeld te worden en indien hierover anders geoordeeld werd, men inmiddels voldoende tijd gehad heeft om een behandeling af te ronden.

Uit de beschikbare medische gegevens blijkt geen aandoening die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst of het land waar zij verblijft. Derhalve is er vanuit medisch standpunt geen bezwaar tegen een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar zij verblijft.

Ik stel bijgevolg vast dat er geen sprake is van een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van Artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel.”

De verzoekster betwist in het kader van het onderhavige middel slechts de evaluatie aangaande de diabetes type 2. De vaststellingen van de ambtenaar-geneesheer omtrent de discushernia blijven dan ook overeind.

Uit het hierboven geciteerde advies van 21 augustus 2013 blijkt dat de ambtenaar-geneesheer heeft gesteld dat de behandeling voor de geattesteerde diabetes type 2 in eerste instantie dient te bestaan uit

dieet en voldoende lichaamsbeweging, en dat er geen aanwijzingen zijn dat dit *in casu* niet zou volstaan. De verzoekster laat na om deze vaststellingen *in concreto* te weerleggen. De verzoekster geeft in wezen slechts te kennen dat zij meent dat uit de door haar bijgebrachte medische stukken wel degelijk blijkt dat bij niet-behandeling van de diabetes type 2 een reëel risico optreedt voor haar fysieke integriteit en een ernstig risico op een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM. Zodoende lijkt de verzoekster met haar uiteenzettingen de Raad te willen verleiden tot het herbeoordelen van voorgelede medische stukken. De Raad dient hieromtrent op te merken dat hij optreedt als annulatierechter en dat hij zich dus niet over de opportuniteit van de bestreden beslissing heeft uit te spreken. De Raad heeft geen medisch-technische competenties en hij kan zijn beoordeling dan ook niet zomaar in de plaats stellen van die van de ter zake bevoegde ambtenaar-geneesheer.

De verzoekster verzuimt om de concrete motieven van de bestreden beslissing, met inbegrip van het voormelde advies van 21 augustus 2013 in haar betoog te betrekken, laat staan dat zij met haar enkele affirmaties deze motieven kan weerleggen. De verzoekster toont het kennelijk onredelijk karakter van de bestreden beslissing op dit punt dan ook niet aan.

Waar verzoekster betoogt dat er geen onderzoek is gedaan naar de gezondheidszorg in Angola, merkt de Raad op dat uit artikel 9ter van de vreemdelingenwet geen algemene verplichting kan worden afgeleid om in alle gevallen, en ongeacht de concrete aard van de aandoeningen en het al dan niet noodzakelijk karakter van de behandelingen, na te gaan of bepaalde medische zorgen in het land van herkomst van een vreemdeling die verzoekt om op medische gronden tot een verblijf te worden gemachtigd beschikbaar en toegankelijk zijn. Deze controle dient slechts te gebeuren indien het ontbreken van deze medische zorgen aanleiding kan geven tot de vaststelling dat de betrokken vreemdeling in een onmenselijke en vernederende situatie kan terechtkomen ingevolge het ontbreken van een adequate behandeling. De ambtenaar-geneesheer gaf echter aan dat dit risico in voorliggende zaak niet bestaat. Uit de motieven van het advies van de ambtenaar-geneesheer blijkt dat hij tot deze vaststelling kwam op grond van de vaststelling dat de diabetes type 2 in eerste instantie behandeld dient te worden met een dieet en voldoende lichaamsbeweging en dat er geen aanwijzingen zijn dat dit *in casu* niet zou volstaan en dat de discushernia niet noodzakelijkerwijs dient behandeld te worden. De verzoekster maakt met haar betoog, waarbij zij de voorgaande vaststellingen van de ambtenaar-geneesheer geenszins *in concreto* weerlegt, niet duidelijk om welke redenen een verder onderzoek inzake de medische zorgverstrekking in Angola *in casu*, los van de vaststelling dat de verzoekster geenszins aannemelijk maakt dat de zorgen die zij in België krijgt niet evenzeer in Angola beschikbaar en toegankelijk zouden zijn, zou zijn vereist.

De Raad stelt bovendien vast dat uit de stukken van het administratief dossier geenszins blijkt, in tegenstelling tot hetgeen de verzoekster thans voorhoudt, dat in de door de verzoekster in het kader van haar medische verblijfsaanvraag bijgebrachte medische attesten gewag wordt gemaakt van een risico op zelfmoord in het geval van stopzetten van de behandeling. Noch in het medisch getuigschrift van 19 april 2010, noch in het medisch getuigschrift van 21 juni 2010 wordt een risico op zelfmoord geattesteerd. Verzoeksters kritiek mist op dit punt dan ook feitelijke grondslag.

De verzoekster betoogt tevens dat er een risico bestaat dat haar problemen verergeren indien zij geen adequate behandeling krijgt in Angola, doch zij beperkt zich wederom tot een loutere bewering en zij laat na om deze bewering met enig concreet element te onderbouwen. De verzoekster weerlegt bijgevolg niet het oordeel van de ambtenaar-geneesheer waar hij de behandeling voor verzoeksters discushernia niet noodzakelijk acht en waar hij anderzijds stelt dat de diabetes type 2 in de eerste plaats met een dieet en voldoende lichaamsbeweging moet worden behandeld zodat er geen reëel risico bestaat op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst.

De Raad dient voorts te benadrukken dat, gelet op 9ter, § 1, vijfde lid van de vreemdelingenwet, enkel de ambtenaar-geneesheer kan beoordelen of de aandoening waaraan de verzoekster lijdt al dan niet beantwoordt aan de in artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet bepaalde criteria. De verzoekster maakt niet aannemelijk dat de ambtenaar-geneesheer zijn ter zake toegekende beoordelingsbevoegdheid heeft overschreden.

De verwijzing naar rechtspraak van de Raad is verder, los van het gegeven dat in de continentale rechtstraditie arresten geen precedentswaarde hebben, niet dienstig omdat de feitelijke omstandigheden die aanleiding gaven tot het aangehaalde arrest niet identiek zijn aan deze in voorliggende zaak.

De uiteenzetting van de verzoekster laat dan ook niet toe te besluiten dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime appreciatiebevoegdheid waarover de ambtenaar-geneesheer te dezen beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt niet.

Uit de uiteenzettingen van de verzoekster kan evenmin worden afgeleid dat enig ander, niet nader omschreven beginsel van behoorlijk bestuur zou zijn geschonden.

Het enige middel is dan ook ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekster heeft geen gegronnd middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig augustus tweeduizend veertien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

C. DE GROOTE